

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE IŠVADA,
pateikta 2019 m. liepos 29 d.¹

Byla C-421/18

**Ordre des avocats du barreau de Dinant
prieš
JN**

(*Tribunal de première instance de Namur* (Belgija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė – Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose – Jurisdikcija ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimas ir vykdymas – Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 – 1 straipsnio 1 dalis – Sąvoka „civilinės ir komercinės bylos“ – 7 straipsnio 1 punktą – Specialioji jurisdikcija bylose, kylančiose iš sutarčių – Sąvoka „bylos, kylančios iš sutarčių“ – Prašymas sumokėti advokato mokėtinas metines įmokas advokatūrai – Laisvai priimta teisinė prievolė“

I. Įžanga

1. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą, kurį pateikė *Tribunal de première instance de Namur* (Namiūro pirmosios instancijos teismas, Belgija), susijęs su Reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (toliau – reglamentas „Briuselis Ia“)² 7 straipsnio 1 punkto išaiškinimu.
2. Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Ordre des avocats du barreau de Dinant* (Dinano advokatūra) ir JN ginčą dėl to, kad pastarasis nesumokėjo Dinano advokatūrai mokėtinų metinių profesinių įmokų. Šias metines profesines įmokas JN turi sumokėti, kad būtų įtrauktas į Dinano advokatūrą, nes pagal Belgijos teismų kodeksą tai privaloma norint dirbti advokatu Belgijoje.
3. Atsižvelgdamas į tai, kad gyvena Prancūzijoje, JN ginčijo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo tarptautinę jurisdikciją nagrinėti šią bylą.
4. Šiomis aplinkybėmis teismas siekia išsiaiškinti, ar advokatūros ieškinys, kuriuo siekiama, kad iš vieno advokatūros nario būtų priteista sumokėti jam privalomas metines profesines įmokas, yra ieškinys „byloje, kylančioje iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą.

¹ Originalo kalba: prancūzų.

² 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (OL L 351, 2012, p. 1).

5. Išdėstęs argumentus Teisingumo Teismui siūlysiu į šį klausimą atsakyti taip, kad reikia manyti, jog ieškinys dėl prievolės sumokėti metines įmokas, iš esmės susidedančias iš draudimo įmokų ir nustatytas advokatūros, kuriai advokatai privalo priklausyti pagal nacionalinės teisės aktus, sprendimu, o tai dar turės patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, turi būti laikomas patenkančiu į sąvoką „bylos, kylančios iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą.

II. Teisinis pagrindas

A. Reglamentas „Briuselis Ia“

6. Reglamento „Briuselis Ia“ 16 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„jurisdikcija turėtų būti nustatoma ne tik pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, bet ir pagal kitą alternatyvų jurisdikcijos pagrindą, atsižvelgiant į glaudų ryšį tarp teismo ir bylos arba siekiant padėti tinkamai vykdyti teisingumą. Glaudaus ryšio reikalavimas turėtų užtikrinti teisinį tikrumą ir padėti išvengti galimybės pareikšti atsakovui ieškinį valstybės narės, kurios jis negalėjo pagrįstai numatyti, teisme. <...>“

7. Šio reglamento 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šis reglamentas taikomas civilinėse ir komercinėse bylose, neatsižvelgiant į teismo pobūdį. Visų pirma šis reglamentas netaikomas mokesčių, muitų ar administraciniams byloms arba valstybės atsakomybei už veiksmus ir neveikimą vykdant valstybės įgaliojimus (*acta iure imperii*).“

8. Minėto reglamento 7 skirsnio „Specialioji jurisdikcija“ 7 straipsnio 1 punkte nustatyta:

„Asmeniui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys kitoje valstybėje narėje gali būti pareikštas:

1. a) bylose, kylančiose iš sutarčių – atitinkamos prievolės įvykdymo vietos teismuose;
- b) pagal šią nuostatą ir jeigu nesusitarta kitaip, atitinkamos prievolės įvykdymo vieta yra:
 - parduodant prekes – vieta valstybėje narėje, kurioje pagal sutartį prekės buvo ar turėjo būti pateiktos,
 - teikiant paslaugas – vieta valstybėje narėje, kurioje pagal sutartį paslaugos buvo arba turėjo būti suteiktos;
- c) jeigu b punktas netaikomas, taikomas a punktas“.

B. Belgijos teismų kodeksas

9. Belgijos teismų kodekso 428 straipsnio pirmoje pastraipoje nustatyta:

„Niekas negali vadintis profesiniu advokato vardu ir dirbti advokatu, jeigu nėra Belgijos arba Europos Sąjungos valstybės narės pilietis, turintis teisės mokslų daktaro arba bakalauro diplomą, nėra davęs 429 straipsnyje nurodytos priesaikos ir nėra įtrauktas į advokatūros advokatų registrą arba praktikantų sąrašą.“

10. 443 straipsnyje nurodyta, kad advokatūros taryba gali įpareigoti į advokatūros advokatų registrą įtrauktus advokatus, advokatus, kurie verčiasi šia profesija turėdami kitos Europos Sąjungos valstybės narės suteiktą profesinį vardą, advokatus praktikantus ir garbės advokatus mokėti jos nustatytas įmokas.

III. Pagrindinė byla, prejudicinis klausimas ir procesas Teisingumo Teisme

11. Nenustatytą dieną JN buvo įtrauktas į Dinano advokatūrą.

12. JN teigia, kad paskutinį dvidešimtojo amžiaus dešimtmetį gyveno Prancūzijoje, taip pat buvo įtrauktas į Dinano advokatūrą, kuriai mokėjo metines įmokas iki 2012 m.

13. 2015 m. gegužės 29 d. raštu Dinano advokatūros pirmininkas paprašė, kad JN sumokėtų įmokas, mokėtinas už 2013–2015 m. Iš to rašto matyti, kad, pirma, įtraukimas į advokatūrą „suteikia neabejotiną naudą draudimo srityje“ ir šiai advokatūrai mokėtinas įmokas „iš tikrųjų iš esmės sudaro šios advokatūros mokamos draudimo įmokos“, antra, advokatūros pirmininkas, konstatavęs, kad nors JN vis dar buvo įtrauktas į advokatūrą, bet beveik nevykdė advokato veiklos, jam pasiūlė sumažinti jo įmokų sumą iki advokatūros sumokėtų draudimo įmokų sumos ir mokėjimus išdėstyti dalimis.

14. Negavus atsakymo ir mokėjimo iš JN, 2015 m. gruodžio 11 d. ir 2016 m. gruodžio 21 d. jam buvo išsiųsti priminimai. Į šiuos priminimus nebuvo sureaguota, todėl advokatūra 2017 m. sausio 23 d. oficialiu pranešimu nurodė JN sumokėti metines įmokas.

15. Gavęs šį oficialių pranešimą JN išsiuntė raštą, kuriame paaiškino susiduriantis su finansiniais sunkumais, dėl kurių negalėjo sumokėti daugiau kaip šimto eurų per mėnesį, kad būtų sumokėtos reikalautos įmokos.

16. Vis dėlto, atsižvelgdama į tai, kad JN nieko nesumokėjo, 2017 m. gegužės 17 d. Dinano advokatūra įteikė JN šaukimą atvykti į *Tribunal de première instance de Namur* ir šio teismo prašė priteisti iš jo 7277,70 euro su palūkanomis ir bylinėjimosi išlaidas.

17. 2017 m. gegužės 16 d. raštu Dinano advokatūros pirmininkui JN paprašė išbraukti jį iš advokatų registro ir suteikti galimybę išdėstyti mokėjimus per 24 mėnesių laikotarpį.

18. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme JN ginčijo šio teismo jurisdikciją, remdamasis reglamentu „Briuselis Ia“. Jis mano, kad įtraukimas į Dinano advokatūrą, siekiant dirbti advokatu, nėra sutartis, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 punktą, nes tai nėra pagal valios autonomijos principą ir laisvai pasirinkus sudaryta sutartis, o yra administracinis formalumas ir teisės aktuose nustatyta pareiga.

19. Dinano advokatūra, priešingai, tvirtina, kad, likęs šioje advokatūroje, JN įsipareigojo advokatūrai mokėti jos nustatytas metines įmokas, todėl šis įsipareigojimas turi būti prilygintas sutartiniam įsipareigojimui, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą.

20. Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas kelia klausimą dėl minėto reglamento 7 straipsnio 1 punkto taikymo šiuo atveju ir, be kita ko, klausimą, ar galima taikyti Teisingumo Teismo išaiškinimą Sprendime *Peters Bauunternehmung*³. Remiantis šia jurisprudencija, prievolės, pagrįstos organizacijos ir jos narių priklausomybės ryšiais, turi būti laikomos susijusiomis su „sutartiniais santykiais“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

3 1983 m. kovo 22 d. sprendimas (34/82, EU:C:1983:87).

21. Šiomis aplinkybėmis 2018 m. birželio 21 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2018 m. birželio 28 d., *Tribunal de première instance de Namur* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar advokatūros ieškinys, kuriuo siekiama, kad iš vieno advokatūros nario būtų priteista sumokėti jam privalomas metines profesines įmokas, yra ieškinys „byloje, kylančioje iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal [reglamento „Briuselis Ia“] 7 straipsnio 1 [punktą]?“

22. Rašytines pastabas pateikė Italijos ir Lietuvos vyriausybės bei Europos Komisija.

IV. Analizė

23. Savo prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar advokatūros ieškinys, kuriuo siekiama, kad iš vieno advokatūros nario būtų priteista sumokėti jam privalomas metines profesines įmokas, yra ieškinys „byloje, kylančioje iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą.

24. Iškart reikia pažymėti, kad Komisijai kyla abejonių dėl reglamento „Briuselis Ia“ taikymo pagrindinėje byloje todėl, kad kai kurie viešosios teisės subjektų ir privatinės teisės subjektų ginčai nepatenka į šio reglamento taikymo sritį ir kad *Ordre des barreaux francophones et germanophone* (Prancūzų ir vokiečių kalbomis dirbančių advokatų asociacija, toliau – OBF), įskaitant Dinano advokatūrą, yra viešosios teisės juridinis asmuo.

25. Atsižvelgdamas į tai, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nekėlė klausimo dėl šio aspekto, taip pat dėl šio aspekto nepateikė pastabų sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, darau prielaidą, kad jis laikosi nuomonės, jog reglamentas „Briuselis Ia“ tikrai yra taikomas pagrindinėje byloje.

26. Vis dėlto, atsižvelgdamas į Komisijos pastabas, šiuo klausimu pateiksiu pirmines pastabas (A dalis). Kadangi nacionalinio teismo bylos medžiagoje, kurią turi Teisingumo Teismas, nepateikta pakankamai informacijos šiuo klausimu, pateiksiu tik bendras pastabas, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui būtų sudarytos sąlygos išnagrinėti, ar reglamentas „Briuselis Ia“ taikomas pagrindinėje byloje.

27. Taip pat išnagrinėsiu pateiktą klausimą, kuriuo siekiama išsiaiškinti, ar toks ieškinys, kaip pateiktas pagrindinėje byloje, patenka į sąvoką „bylos, kylančios iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 punktą (B dalis).

A. Dėl reglamento „Briuselis Ia“ taikymo srities

28. Pagal reglamento „Briuselis Ia“ 1 straipsnio 1 dalies pirmą sakinį jis taikomas „civilinėse ir komercinėse bylose“.

29. Pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją sąvoka „civilinėse ir komercinėse bylose“ yra savarankiška sąvoka, kurią reikia aiškinti, viena vertus, atsižvelgiant į reglamento „Briuselis Ia“ tikslus ir struktūrą ir, kita vertus, į bendruosius principus, pagrįstus nacionalinių teisinių sistemų visuma. Be to, dėl būtinybės užtikrinti gerą vidaus rinkos veikimą ir, siekiant harmoningai vykdyti teisingumą, dėl būtinybės užtikrinti, kad valstybėse narėse nebūtų priimami nesuderinami sprendimai, reikalaujama

minėtą sąvoką „civilinės ir komercinės bylos“ aiškinti plačiai⁴.

30. Remiantis tuo, kaip buvo aiškinama sąvoka „civilinės ir komercinės bylos“, atsižvelgiant į teisinius santykius tarp ginčo šalių ar jo objektą apibūdinančias aplinkybes, tam tikri ieškiniai ar teismo sprendimai nebuvo priskirti reglamento „Briuselis Ia“ taikymo sričiai⁵.

31. Teisingumo Teismas nusprendė, kad nors tam tikri ginčai tarp valdžios institucijos ir privatinės teisės subjekto gali patekti į reglamento „Briuselis Ia“ taikymo sritį, taip nėra tais atvejais, kai valdžios institucija naudojasi viešosios valdžios įgaliojimais⁶. Iš tiesų, kai viena iš ginčo šalių naudojasi viešosios valdžios funkcijų prerogatyvomis įgyvendindama įgaliojimus, kurių nereglamentuoja santykiams tarp privačių asmenų taikomos taisyklės, toks ginčas nepriskiriamas prie civilinių ir komercinių bylų, kaip jos suprantamos pagal šio reglamento 1 straipsnio 1 dalį⁷.

32. Šiuo atveju, kaip nurodžiau šios išvados 24 punkte, Komisija atkreipė dėmesį, kad OBFG, kuriai priklauso Dinano advokatūra, yra viešosios teisės juridinis asmuo, kuris turi teisinį subjektiškumą ir kuris organizuojamas ir veikia pagal Belgijos teismų kodekse nustatytą tvarką⁸.

33. Reikia pripažinti, kad pagal šį reglamentavimą OBFG siekia apsaugoti advokatų garbę, teises ir bendrus profesinius interesus ir kad ji turi tam tikrą kompetenciją šiems tikslams įgyvendinti⁹.

34. Todėl galima teigti, kad Dinano advokatūrai, kuri priklauso OBFG, priskirta viešosios paslaugos užduotis, t. y. galutiniams teisinių paslaugų gavėjams suteikti patikimumo ir patirties garantijas ir užtikrinti tinkamą teisingumo administravimą¹⁰.

35. Darant prielaidą, kad taip tikrai yra, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, siekiant nustatyti, ar reglamentas „Briuselis Ia“ taikomas pagrindinėje byloje nagrinėjamam ginčui, reikia įvertinti, ar reikalaujama sumokėti metines įmokas, dėl kurių pareikštas ieškinys pagrindinėje byloje, Dinano advokatūra veikia naudodamasi savo viešosios valdžios funkcijų prerogatyvomis.

36. Siekiant tai įvertinti, reikia išnagrinėti metinių įmokų pobūdį¹¹, pareikšto ieškinio pagrindą ir jo pareiškimo tvarką¹².

4 Žr., be kita ko, 2019 m. vasario 28 d. Sprendimą *Gradbenišтво Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162, 46 ir 47 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija). Reikia pažymėti, kad jurisprudencija, suformuota 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42) ir 1968 m. rugsėjo 27 d. Briuselio konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 299, 1972, p. 32) su pakeitimais, padarytais vėlesnėmis konvencijomis dėl naujų valstybių narių prisijungimo prie šios konvencijos, taip pat galioja reglamentui „Briuselis Ia“, kai nuostatos, dėl kurių kyla klausimas, gali būti laikomos lygiavertėmis (šiuo klausimu žr. 2013 m. kovo 14 d. Sprendimą *Česká spořitelna* (C-419/11, EU:C:2013:165, 27 punktas) ir 2017 m. kovo 9 d. Sprendimą *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, 31 punktas)). Taip yra ir dėl šiuo atveju taikomų nuostatų, t. y. reglamento „Briuselis Ia“ 1 straipsnio 1 dalies (žr., be kita ko, 2013 m. balandžio 11 d. Sprendimą *Sapir ir kt.* (C-645/11, EU:C:2013:228, 31 ir 32 punktai) ir 2018 m. lapkričio 15 d. Sprendimą *Kuhn* (C-308/17, EU:C:2018:911, 31 ir 32 punktai)) ir šio reglamento 7 straipsnio 1 punkto (žr., be kita ko, 2013 m. kovo 14 d. Sprendimą *Česká spořitelna* (C-419/11, EU:C:2013:165, 43 ir 44 punktai) ir 2019 m. gegužės 8 d. Sprendimą *Kerr* (C-25/18, EU:C:2019:376, 20 punktas)). Todėl šioje išvadoje remsiuosi tik reglamentu „Briuselis Ia“, tačiau taip pat cituosiu jurisprudenciją, susijusią su iki jo galiojusiais teisės aktais.

5 Žr., be kita ko, 1976 m. spalio 14 d. Sprendimą *LTU* (29/76, EU:C:1976:137, 4 punktas) ir 2009 m. balandžio 28 d. Sprendimą *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 42 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

6 Žr., be kita ko, 2013 m. balandžio 11 d. Sprendimą *Sapir ir kt.* (C-645/11, EU:C:2013:228; 33 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

7 Žr., be kita ko, 2019 m. vasario 28 d. Sprendimą *Gradbenišтво Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162, 49 punktas).

8 Šiuo klausimu Komisija pateikia nuorodą į, be kita ko, OBFG interneto svetainę (atnaujintą 2014 m. rugpjūčio 26 d.), https://avocats.be/sites/default/files/texte_apropos_avocatsBE3.pdf.

9 Žr. Belgijos teismų kodekso 495 straipsnio 1 dalį.

10 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Teisingumo Teismas yra pripažinęs, kad būtina nustatyti organizavimo, kvalifikacijos, profesinės etikos, kontrolės ir atsakomybės taisykles, kurios užtikrina tokias garantijas (žr., be kita ko, 1996 m. gruodžio 12 d. Sprendimą *Reisebüro Broede* (C-3/95, EU:C:1996:487, 38 punktas) ir 2002 m. vasario 19 d. Sprendimą *Wouters ir kt.* (C-309/99 (EU:C:2002:98) 97 punktas)).

11 Žr. šios išvados 15 išnašoje nurodytą jurisprudenciją.

12 Šiuo klausimu žr., be kita ko, 2019 m. vasario 28 d. Sprendimą *Gradbenišтво Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162, 48 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

37. Kiek tai susiję su metinėmis įmokomis, nemanau, kad tai yra naudojimas viešosios valdžios funkcijų prerogatyvomis.

38. Iš tikrųjų, pagal Belgijos teismų kodekso 433 straipsnį advokatūros taryba *gali* įpareigoti į advokatūros advokatų registrą įtrauktus advokatus mokėti jos *nustatytas* įmokas. Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad, regis, iš OBFG darbo reglamento 2 straipsnio matyti, jog konkrečias įmokas nustato OBFG visuotinis susirinkimas.

39. Reikia priminti, kad iš Dinano advokatūros pirmininko 2015 m. gegužės 29 d. rašto JN matyti, jog metines advokatūrai mokėtinas įmokas iš esmės sudaro šios advokatūros sumokėtos draudimo įmokos, ir kad įtraukimas į minėtą advokatūrą yra naudingas draudimo požiūriu¹³. Šį teiginį aiškinu taip, kad OBFG draudimo bendrovėje įsigijo privalomąjį profesinės civilinės atsakomybės draudimą OBFG priklausantiems advokatams.

40. Be to, reikia priminti, kad iš to paties rašto matyti, jog advokatūra sutiktų sumažinti įmokų dydį iki advokatūros sumokėtų draudimo įmokų dydžio¹⁴.

41. Būtent šiomis aplinkybėmis manau, kad tai yra ne mokestis už viešąją paslaugą, kuris nepatenka į reglamento „Briuselis Ia“ taikymo sritį¹⁵, bet užmokestis už advokatūros suteiktą paslaugą, kaip, regis, teigia Komisija.

42. Kiek tai susiję su pareikšto ieškinio pagrindu ir sąlygomis, manau, kaip savo pastabose nurodo Komisija, kad tai taip pat nėra naudojimas viešosios valdžios funkcijų prerogatyvomis.

43. Iš tikrųjų, kaip pažymi Komisija, galima teigti, jog tam, kad būtų sumokėtos privalomos metinės įmokos, advokatūra yra priversta pareikšti ieškinį, ir, atrodo, pastaroji neturi galimybės gauti įmokas kitu būdu. Pavyzdžiui, priimant viešosios teisės priemonę, kuri pati savaime yra vykdytina.

44. Atsižvelgdamas į visa tai, kas išdėstyta, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi išnagrinėti, ar pagrindinė byla patenka į reglamento „Briuselis Ia“ taikymo sritį. Iš pirmo žvilgsnio, manau, kad taip.

45. Toliau savo išvadoje darau prielaidą, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas ieškinys, nagrinėjamas civilinėse ir komercinėse bylose, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 1 straipsnio 1 dalį, todėl jis patenka į šio reglamento taikymo sritį.

B. Dėl reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punkto taikymo

46. Prejudicinis klausimas priskirtinas suformuotai jurisprudencijai, susijusiai su sąvokos „bylos, kylančios iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą¹⁶, aiškinimu. Kadangi į prejudicinį klausimą reikia atsakyti atsižvelgiant į šią jurisprudenciją, manau, kad pirmiausia reikia priminti kai kuriuos aspektus (1 dalis), tada išnagrinėti prejudicinį klausimą (2 dalis).

13 Žr. šios išvados 13 punktą.

14 Žr. šios išvados 13 punktą.

15 Iš tikrųjų, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad viešosios valdžios institucija vykdo viešosios valdžios funkcijas, kai ginčas kyla dėl mokesčių už jos įrangos naudojimą ir teikiamas paslaugas išieškojimo iš privatinės teisės reglamentuojamo asmens, visų pirma kai toks naudojimas yra privalomas ir išimtinis, o juo labiau kai mokesčių dydis, apskaičiavimo būdai ir surinkimo tvarka vienašališkai nustatomi vartotojų atžvilgiu (žr., be kita ko, 1976 m. spalio 14 d. Sprendimą *LTU*, (29/76, EU:C:1976:137, 4 punktas), 2007 m. vasario 15 d. Sprendimą *Lechouritou ir kt.*, (C-292/05, EU:C:2007:102, 32 punktas) ir 2015 m. birželio 11 d. Sprendimą *Fahnenbrock ir kt.*, (C-226/13, C-245/13 ir C-247/13, EU:C:2015:383, 52 punktas).

16 Dėl šios jurisprudencijos žr. šios išvados 4 išnašą.

1. *Dėl Teisingumo Teismo jurisprudencijos, susijusios su sąvoka „bylos, kylančios iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą.*

47. Pirmiausia primenu, kad reglamento „Briuselis Ia“ II skyriuje nustatytos jurisdikcijos taisyklės yra pagrįstos šio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje įtvirtintu bendroju principu, pagal kurį asmenims, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškiniai turi būti pareiškiama tos valstybės narės teismuose¹⁷.

48. Vis dėlto šis principas papildytas kitomis jurisdikcijos taisyklėmis, atsižvelgiant į glaudų ryšį tarp teismo ir bylos arba siekiant padėti tinkamai vykdyti teisingumą, įskaitant reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punkte nustatytą taisyklę, susijusią su „bylomis, kylančiomis iš sutarčių“¹⁸.

49. Šiame 7 straipsnio 1 punkte nurodyta sąvoka „bylos, kylančios iš sutarčių“ yra savarankiška sąvoka, kurią reikia aiškinti iš esmės remiantis minėto reglamento sistema ir tikslais¹⁹.

50. Šiuo klausimu iš Teisingumo Teismo suformuotos jurisprudencijos matyti, kad nors reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punkte nereikalaujama sudaryti sutarties, vis dėlto tam, kad ši nuostata būtų taikoma, prievolė privalo būti identifiukuota, nes jurisdikcija pagal šią nuostatą nustatoma atsižvelgiant į atitinkamos prievolės vykdymo vietą. Taigi sąvoka „bylos, kylančios iš sutarčių“, kaip ji suprantama pagal minėtą nuostatą, negali būti suprantama kaip apimanti situaciją, kai nėra jokių vienos šalies laisvai prisiimtų įsipareigojimų kitai šaliai²⁰.

51. Todėl specialiosios jurisdikcijos taisyklės, reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punkte numatytos sutarčių atveju, taikymas suponuoja, kad yra nustatyta laisvai prisiimta vieno asmens teisinė prievolė kitam asmeniui, kuria grindžiamas ieškovo pareikštas ieškinys²¹.

52. Šiuo klausimu pirmiausia primenu, kad iš Sprendimo *Peters Bauunternehmung*, kuriuo remiasi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas²², matyti, kad prievolės, pagrįstos organizacijos ir jos narių priklausomybės ryšiais, turi būti laikomos laisvai prisiimtomis prievolėmis.

53. Byla, kurioje priimtas šis sprendimas, buvo susijusi su mokėjimo įsipareigojimo, kuris buvo grindžiamas savanorišku įmonės dalyvavimu įmonių asociacijoje, kvalifikavimu. Iš šios įmonės buvo reikalaujama atitinkamo mokėjimo pagal vidinę asociacijos organų nustatytą ir visiems jos nariams privalomą taisyklę²³.

54. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas nusprendė, kad „prisijungimas prie asociacijos sukuria tarp asociacijos narių glaudžius tokio paties pobūdžio ryšius kaip ir tarp sutarties šalių“, todėl nagrinėjamus reikalavimus teisėtai galima laikyti sutartiniais reikalavimais, taikant reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą. Jis pridūrė, kad šiuo požiūriu neturi reikšmės, ar ši teisė kyla tiesiogiai iš įstojimo, ar iš įstojimo, siejamo su asociacijos organo sprendimu²⁴.

17 Šiuo klausimu žr. reglamento „Briuselis Ia“ 15 konstatuojamąją dalį ir 2018 m. rugsėjo 12 d. Sprendimą *Löber* (C-304/17, EU:C:2018:701, 18 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

18 Šiuo klausimu žr. reglamento „Briuselis Ia“ 16 konstatuojamąją dalį ir 2018 m. spalio 4 d. Sprendimą *Feniks* (C-337/17, EU:C:2018:805, 36 punktas).

19 Žr., be kita ko, 1983 m. kovo 22 d. Sprendimą *Peters Bauunternehmung* (34/82, EU:C:1983:87, 10 punktas) ir 1992 m. birželio 17 d. Sprendimą *Handte* (C-26/91, EU:C:1992:268, 10 punktas).

20 Žr., be kita ko, 2013 m. kovo 14 d. Sprendimą *Česká spořitelna* (C-419/11, EU:C:2013:165, 46 punktas), 2015 m. sausio 28 d. Sprendimą *Kolassa* (C-375/13, EU:C:2015:37, 39 punktas) ir 2016 m. balandžio 21 d. Sprendimą *Austro-Mechana* (C-572/14, EU:C:2016:286, 35 punktas).

21 Žr., be kita ko, 2013 m. kovo 14 d. Sprendimą *Česká spořitelna* (C-419/11, EU:C:2013:165, 47 punktas), 2013 m. liepos 18 d. Sprendimą *ÖFAB* (C-147/12, EU:C:2013:490, 33 punktas) ir 2016 m. balandžio 21 d. Sprendimą *Austro-Mechana* (C-572/14, EU:C:2016:286, 36 punktas).

22 1983 m. kovo 22 d. sprendimas (34/82, EU:C:1983:87). Žr. šios išvados 20 punktą.

23 Žr. 1983 m. kovo 22 d. Sprendimą *Peters Bauunternehmung* (34/82, EU:C:1983:87, 2 punktas).

24 Žr. 1983 m. kovo 22 d. Sprendimą *Peters Bauunternehmung* (34/82, EU:C:1983:87, 13–18 punktai).

55. Vėliau Teisingumo Teismas pagal analogiją taikė šią jurisprudenciją Sprendime *Powell Duffryn*²⁵, kuriame nusprendė, kad bendrovės įstatai turi būti laikomi sutartimi, kurioje nustatytos akcininkų tarpusavio, taip pat jų ir bendrovės, kurią jie įsteigė, santykių taisyklės. Iš tikrųjų Teisingumo Teismas laikėsi nuomonės, kad bendrovės įsteigimas reiškia akcininkų interesų bendrumą siekiant bendro tikslo, ir siekiant šio tikslo kiekvienam akcininkui kitų akcininkų ir bendrovės valdymo organų atžvilgiu suteikiamos teisės ir pareigos, kurios nurodytos bendrovės įstatuose. Teisingumo Teismas nusprendė, kad akcinės bendrovės įstatuose nustatyta jurisdikcijos sąlyga yra susitarimas, kuris saisto visus akcininkus²⁶.

56. Kaip paaikšino Teisingumo Teismas, tapdamas ir išlikdamas bendrovės akcininku, akcininkas sutinka būti saistomas visų bendrovės įstatuose esančių nuostatų ir bendrovės valdymo organų priimtų sprendimų pagal taikomos nacionalinės teisės nuostatas ir įstatus, net jeigu jis nesutinka su kai kuriomis nuostatomis arba sprendimais²⁷.

57. Manau, jog minėta jurisprudencija grindžiama argumentais, kad kai juridinis arba fizinis asmuo savanoriškai tapo juridinio asmens nariu (pavyzdžiui, asociacijos arba bendrovės), šis juridinis arba fizinis asmuo sutinka, kad jam bus taikomos visos iš šios narystės kylančios prievolės, kurios nustatytos įstatuose ir to kito juridinio asmens organų sprendimuose; taip sukuriama glaudūs minėto juridinio asmens ir jo narių ryšiai, kurie prilyginami sutartiniais santykiams.

58. Galiausiai neseniai priimtame Sprendime *Kerr*²⁸ Teisingumo Teismas turėjo progą išdėstyti poziciją dėl mokėjimo prievolės, nustatytos pagal įstatymą dėl specialaus tam tikrų teisių įgyvendinimo susikūrusių daugiabučio gyvenamojo namo bendraturčių visuotinio susirinkimo, neturinčio juridinio asmens statuso, sprendimu, kvalifikavimo; šiuo sprendimu, kuris priimtas narių dauguma, tačiau yra privalomas visiems jos nariams, buvo nustatytas metinių finansinių įmokų į bendrijos biudžetą už šio gyvenamojo namo bendrų patalpų priežiūrą dydis.

59. Remdamasis cituotais sprendimais Teisingumo Teismas nusprendė, kad net jei pagal įstatymą privaloma dalyvauti butų savininkų bendrijoje, nes pagal tuo atveju taikomą Bulgarijos teisę buvo nustatytas reikalavimas, kad bendras patalpas privalo administruoti butų savininkų bendrijos, vis dėlto atitinkamų gyvenamojo namo bendrų patalpų administravimas buvo reglamentuotas sutartimi ir į butų savininkų bendriją buvo įstojama pasirašant aktą dėl bendro savanoriško buto ir šių bendrų patalpų dalių įsigijimo, todėl ginčijama mokėjimo prievolė yra teisinė prievolė, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą²⁹.

60. Teisingumo Teismas pridūrė, kad tai, jog suinteresuotieji bendraturčiai nedalyvavo priimant šį sprendimą arba jam prieštaravo, o pagal įstatymą minėtas sprendimas ir juo nustatyta prievolė yra privalomi ir jiems taikytini, neturi reikšmės 7 straipsnio 1 punkto taikymui, nes, tapdamas nekilnojamojo turto bendraturčiu, kiekvienas bendraturtis sutinka, kad jam bus taikomos visos sandorio, reglamentuojančio aptariamą bendrą nuosavybę, nuostatos ir visi minėto gyvenamojo namo bendraturčių visuotinio susirinkimo sprendimai³⁰.

25 1992 m. kovo 10 d. sprendimas (C-214/89, EU:C:1992:115).

26 Žr. 1992 m. kovo 10 d. Sprendimą *Powell Duffryn* (C-214/89, EU:C:1992:115, 16–18 punktai).

27 Žr. 1992 m. kovo 10 d. Sprendimą *Powell Duffryn* (C-214/89, EU:C:1992:115, 19 punktas). Taip pat Teisingumo Teismas pripažino tokį sutikimą laisva valia, vadovui vykdant pareigas pagal bendrovių teisę, kai nusprendė, kad vadovo veiklos vykdymas lemia stiprių tokio paties pobūdžio, kaip ir tarp sutarties šalių, ryšių atsiradimą, todėl buvusiam bendrovės vadovui pareikštas bendrovės ieškinys dėl to, kad jis tariamai nesilaikė pareigos tinkamai atlikti jam pagal įmonių teisę tenkančių funkcijų, taigi patenka į sąvoką „bylos, kylančios iš sutarčių“. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas pažymėjo, kad vadovas ir bendrovė „laisva valia prisiėmė abipusius įsipareigojimus, t. y. [vadovas] įsipareigojo vadovauti [bendrovei] ir [ją] valdyti, [o bendrovė] įsipareigojo atlyginti už šį darbą; tai leistų manyti, kad jų santykiai yra sutartinio pobūdžio“ (2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimas *Holterman Ferho Exploitatie ir kt.* (C-47/14, EU:C:2015:574, 53 ir 54 punktai)).

28 2019 m. gegužės 8 d. sprendimas (C-25/18, EU:C:2019:376). Reikia pažymėti, kad šis sprendimas paskelbtas šioje byloje užbaigus rašytinę proceso dalį.

29 Žr. 2019 m. gegužės 8 d. Sprendimą *Kerr* (C-25/18, EU:C:2019:376, 26–28 punktai).

30 Žr. 2019 m. gegužės 8 d. Sprendimą *Kerr* (C-25/18, EU:C:2019:376, 29 punktas).

61. Šioje byloje pateiktą prejudicinį klausimą reikia nagrinėti atsižvelgiant į šią jurisprudenciją.

2. *Dël reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punkto taikymo tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje*

62. Vadovaujantis nurodyta jurisprudencija, siekiant atsakyti į prejudicinį klausimą, labai svarbu nustatyti, ar metinių įmokų mokėjimo prievolė yra laisvai prisiimta prievolė, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą.

63. Kalbant konkrečiau, šiuo atveju reikia kelti klausimą, ar Belgijos teismų kodekse nustatytas reikalavimas tapti advokatūros nariu, kad būtų galima dirbti advokatu, prieštarauja teiginiui, kad iš šios narystės kildinama prievolė mokėti įmokas gali būti laikoma laisvai prisiimta teisine prievole.

64. Šiuo klausimu Italijos ir Lietuvos vyriausybės laikosi nuomonės, kad reikia atsakyti neigiamai.

65. Iš esmės šios vyriausybės mano, kad prievolė mokėti įmokas iš esmės yra laisvai prisiimta prievolė, nes asmuo, tapdamas advokatu, laisvai išreiškia valią laikytis visų su profesija susijusių įsipareigojimų, įskaitant įsipareigojimą priklausyti advokatūrai ir mokėti pastarosios nustatytas įmokas. Taikydamos Sprendime *Peters Bauunternehmung*³¹ įtvirtintą principą šios vyriausybės tvirtina, kad priklausomybės ryšiai tarp advokatūros ir advokatų yra tokie, kokie sukuriami tarp sutarties šalių. Iš tikrųjų advokatūra galėtų būti prilyginama asociacijai ir jos narių įsipareigojimų pagrindas būtų sutikimas, kuriuo sukuriama priklausomybės ryšys. Šiuo sutikimu sutarties šalys išreiškia savo valią sutikti su vidaus taisyklėmis, kurios taikomos šiai organizacijai, o tai reikštų, be kita ko, įsipareigojimą mokėti minėtos organizacijos nustatytas įmokas.

66. Be to, minėtos vyriausybės pažymi, kad jų siūlomas išaiškinimas yra pagrįstas ypatingu ryšiu tarp prievolės vykdymo vietos ir vietos teismo, nes valstybės narės, kurioje yra advokatūros būstinė, teismas yra palankiausioje padėtyje priimti sprendimą³².

67. Kita vertus, Komisija mano, kad toks ieškinys, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, nėra ieškinys „bylose, kylančiose iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą, kadangi, norint dirbti advokatu, be pasirinkimo galimybės ir išimčių taikomas teisės aktais nustatytas reikalavimas tapti advokatūros nariu ir dėl to kylanti prievolė mokėti metines įmokas. Šiuo klausimu Komisija, be kita ko, pažymi, kad, priešingai nei šiuo atveju, atitinkama įmonė byloje, kurioje priimtas Sprendimas *Peters Bauunternehmung*³³, savo noru nusprendė tapti asociacijos nare.

68. Be to, Komisija mano, kad būtų netikslinga nevykdyti laisvai prisiimamos prievolės sąlygos remiantis bendrais reglamento „Briuselis Ia“ tikslais specialiosios jurisdikcijos srityje, nes, beje, tai gali pernelyg palengvinti jurisdikcijos priskyrimą atsakovo gyvenamosios vietos (buveinės) teismams, o tai prieštarauja bendrai šio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje įtvirtintai taisyklei.

69. Reikia pripažinti, kad atsakymas į prejudicinį klausimą nėra aiškus.

31 1983 m. kovo 22 d. sprendimas (34/82, EU:C:1983:87).

32 Šios vyriausybės taip pat visų pirma remiasi principu, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas yra prievolės vykdymo vieta, kuri yra ieškinio pareiškimo vieta, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punkto a–c papunkčius. Šiuo klausimu žr. 46 išnašą.

33 1983 m. kovo 22 d. sprendimas (34/82, EU:C:1983:87).

70. Žinoma, pagrindinėje byloje nagrinėjamas ginčas yra tam tikra prasme analogiškas byloms, kuriose priimti sprendimai *Peters Bauunternehmung*³⁴ ir *Powell Duffryn*³⁵, apie kuriuos buvo užsiminta ankstesniuose šios išvados punktuose, nes pagrindinėje byloje taip pat nagrinėjami juridinio asmens ir jo narių santykiai ir ji susijusi su šio juridinio asmens nariams nustatyta prievole mokėti įmokas, kuri kyla iš šio juridinio asmens priimto sprendimo.

71. Vis dėlto, kaip pagrįstai pažymi Komisija, pagrindinėje byloje nagrinėjamas atvejis skiriasi nuo tų, kurie nagrinėti šiose bylose, nes įtraukimas į advokatūros registrą, kad būtų galima dirbti advokatu, iš kurio kyla prievolė mokėti šios advokatūros nustatytas metines įmokas, yra privalomas pagal Belgijos teismų kodekso 428 straipsnio pirmą pastraipą.

72. Primenu, kad šis privalomas įtraukimas į advokatūrą yra susijęs su tuo, kad pastarajai priskirta viešosios paslaugos užduotis³⁶. Manau, kad šiuo požiūriu ji negali būti prilyginama privačios teisės organizacijai arba pagal privatinę teisę įsteigta bendrovei, kaip buvo minėtuose sprendimuose, kuriuose Teisingumo Teismas leido suprasti, kad visi ryšiai tarp šių juridinių asmenų ir jų atitinkamų narių yra sutartinio pobūdžio³⁷.

73. Todėl nepritariu Italijos ir Lietuvos vyriausybių pateiktiems argumentams, kad advokatūros ir jos narių priklausomybės ryšiai, vertinant apskritai, yra tokio pat pobūdžio ryšiai kaip ir tarp sutarties šalių.

74. Iš tikrųjų, kaip nurodyta šios išvados 28–45 punktuose dėl reglamento „Briuselis Ia“ taikymo srities, advokatūros požiūriu reikia atskirti dviejų rūšių ginčus: viena vertus, ginčus dėl ryšių tarp advokatūros ir jos narių, kurie priskirtini viešosios teisės sričiai ir kurie dėl šios priežasties nepatenka į šio reglamento taikymo sritį, ir, kita vertus, ginčus, susijusius su ryšiais tarp šios advokatūros ir jos narių, kurie priskirtini privatinės teisės sričiai ir kurie dėl šios priežasties patenka į minėto reglamento taikymo sritį.

75. Tik antrajai kategorijai priskirtinų ginčų atveju ieškinys gali būti ieškinys, pareikštas byloje, kylančioje iš sutarčių, jeigu jis susijęs su laisvai prisiimta prievole.

76. Šiuo aspektu, kiek tai susiję su pagrindine byla, kuri priskirtina antrajai kategorijai, esu linkęs manyti, kad prievolė mokėti advokatūros nustatytas įmokas tikrai yra laisvai prisiimta prievolė, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą, todėl laikoma, kad ieškinys dėl šios prievolės pareikštas byloje, kylančioje iš sutarčių, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

77. Iš tikrųjų, kiek tai susiję su šios išvados 63 punkte minėtais klausimais, manau, kad Sprendime *Kerr*³⁸ yra svarbių išaiškinimo elementų.

78. Nors Sprendime *Kerr*³⁹ nagrinėjama pareiga mokėti butų savininkų bendrijos nustatytas įmokas, vis dėlto manau, kad remiantis šiuo sprendimu darytina išvada, jog nacionalinės teisės aktuose nustatytas reikalavimas priklausyti organizacijai norint vykdyti tam tikrą veiklą nebūtinai reiškia, kad iš to kylanti prievolė galėtų būti laikoma teisine laisvai prisiimta prievole, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą.

34 1983 m. kovo 22 d. sprendimas (34/82, EU:C:1983:87).

35 1992 m. kovo 10 d. sprendimas (C-214/89, EU:C:1992:115).

36 Žr. šios išvados 34 punktą.

37 Be to, reikia pažymėti, kad Europos Žmogaus Teisių Teismas yra nusprendęs, jog advokatūros negali būti laikomos asociacijomis, kaip tai suprantama pagal 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių konvencijos 11 straipsnį, kuriuo ginama asociacijos laisvė, įskaitant laisvę dėl neigiamos teisės nebūti verčiamam priklausyti asociacijai. Todėl advokatai atmetė galimybę taikyti šią apsaugą įtraukimo į profesinę organizaciją atžvilgiu (žr. 1990 m. liepos 2 d. EŽTT Sprendimą *M.A. ir kiti prieš Ispaniją*, CE:ECHR:1990:0702DEC001375088).

38 2019 m. gegužės 8 d. sprendimas (C-25/18, EU:C:2019:376).

39 2019 m. gegužės 8 d. sprendimas (C-25/18, EU:C:2019:376).

79. Todėl reikia pažymėti, kad nors šiame sprendime Teisingumo Teismas pažymėjo, jog reikalavimas priklausyti bendrijai buvo nustatytas įstatymu, jis atkreipė dėmesį į du aspektus, susijusius su prievole mokėti bendrijos įmokas, kurie pagrindžia teiginį, kad tai yra laisvai priimta prievolė: viena vertus, į butų savininkų bendriją įstojama pasirašant aktą dėl bendro savanoriško buto ir atitinkamo gyvenamojo namo bendrų patalpų dalių įsigijimo ir, kita vertus, šių bendrų patalpų administravimas yra reglamentuojamas sutartimi, t. y. bendru bendraturčių sutikimu.

80. Manau, kad faktinės aplinkybės pagrindinėje byloje yra šiek tiek panašios į tas, dėl kurių buvo priimtas Sprendimas *Kerr*⁴⁰.

81. Aišku, įtraukimo į advokatūrą reikalavimas nustatytas įstatymu, o tai rodo, kaip pagal nacionalinę teisę reglamentuojama advokato profesija.

82. Vis dėlto, viena vertus, JN į advokatūrą įtrauktas jo laisvos valios išraiškos aktu, kad taptų advokatu ir dirbtų ši darbą Belgijoje iki jo išbraukimo iš advokatų registro 2017 m. Šiuo sprendimu jis sutiko būti saistomas taisyklių, kuriomis reglamentuojama ši profesija, įskaitant taisykles, pagal kurias advokatūros Advokatų tarybai leidžiama advokatų registre įregistruotiems advokatams nustatyti prievolę mokėti metines įmokas. Be to, kalbant apie laikotarpį, su kuriuo susijusios ginčijamos įmokos, reikia pažymėti, kad nors paaiškėjo, kad JN beveik nedirbo advokato darbo⁴¹, jis savanoriškai nusprendė likti įrašytas advokatų registre. Iš tikrųjų, jam nebuvo kliūčių paprašyti jį išbraukti iš advokatų registro iki 2017 m., jeigu, kaip jis teigia, tolesnis registracijos galiojimas jam neteikė jokios naudos.

83. Kita vertus, prievolė mokėti įmokas nėra nustatyta įstatymu, nes Belgijos teismų kodekse nėra nustatytas nei įmokų pobūdis, nei jų dydis.

84. Iš tikrųjų, galima teigti, kad pagrindinėje byloje reikalaujamų įmokų paskirtį ir jų dydį nustatė advokatūra, kurios narys yra ieškovas ir kurioje jis gali daryti įtaką dėl bendrų šiai profesijai nustatomų taisyklių, tačiau tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Taigi įmokos, kurias reikalaujama sumokėti, grindžiamos glaudžiais advokatūros ir JN ryšiais, panašiais į sutartinius santykius. Tapdamas ir likdamas advokatu advokatūroje JN laisvai sutiko, kad jam būtų nustatyta prievolė mokėti įmokas.

85. Šiuo klausimu reikia priminti, kad įmokos mokamos už advokatūros suteiktą paslaugą, t. y. kolektyvinį profesinį civilinės atsakomybės draudimą, kuriuo advokatas, nusprendęs likti Dinano advokatūros nariu, naudojami dirbdamas.

86. Taigi tai nėra atvejis, kai mokėjimo prievolė vienašališkai nustatoma įstatymu, kaip tai buvo Sprendime *Austro-Mechana*⁴².

87. Byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas ir kuri buvo susijusi su įmonei nustatyta prievole sumokėti kompensaciją autorių teisių kolektyvinio administravimo asociacijai, Teisingumo Teismas nusprendė, kad tokia prievolė nebuvo laisvai priimta, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą, nes tokia prievolė jai buvo nustatyta nacionalinėje teisėje dėl įrašymo laikmenų pateikimo nacionalinei rinkai pagal Austrijos teisės aktus⁴³.

40 2019 m. gegužės 8 d. sprendimas (C-25/18, EU:C:2019:376).

41 Žr. šios išvados 13 punktą.

42 2016 m. balandžio 21 d. sprendimas (C-572/14, EU:C:2016:286, 37 punktas).

43 Žr. 2016 m. balandžio 21 d. Sprendimą *Austro-Mechana* (C-572/14, EU:C:2016:286, 18 ir 37 punktai), kuriame, pažymiu, šiuose teisės aktuose taip pat buvo nustatytos mokėjimo sąlygos. Be to, Teisingumo Teismas nusprendė, kad akcininkui pagal nacionalinę teisę nustatytos prievolės trečiųjų asmenų atžvilgiu nėra laisvai priimtoms, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą (žr. 2013 m. liepos 18 d. Sprendimą *ŪFAB* (C-147/12, EU:C:2013:490, 34–36 punktai)).

88. Nors reikia pripažinti, kad šioje byloje pateiktas klausimas yra tarpinis atvejis, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo jurisprudenciją, kuri, beje, rodo, kad sąvoka „bylos, kylančios iš sutarčių“ nėra aiškinama siauriai⁴⁴, apibendrinamas esu linkęs manyti, kad remiantis šioje išvadoje pateiktais argumentais galima teigti, kad šioje byloje nagrinėjama prievolė mokėti metines įmokas yra laisvai prisiimta prievolė, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą.

89. Be to, ši sprendimą patvirtina tikslai, kurių siekiama reglamentu „Briuselis Ia“.

90. Primenu, kad jurisdikcija nustatoma ne tik pagal atsakovo gyvenamosios vietos teismo jurisdikciją, bet ir pagal kitą alternatyvų jurisdikcijos pagrindą, atsižvelgiant į glaudų ryšį tarp teismo ir bylos arba siekiant padėti tinkamai vykdyti teisingumą.

91. Dėl pirmojo aspekto pažymėtina, kad Sprendime *Peters Bauunternehmung*⁴⁵ Teisingumo Teismas yra pažymėjęs, kad „atsižvelgiant į tai, kad asociacijos registruotos buveinės vieta pagal nacionalinę teisę dažniausiai sutampa su narystės įsipareigojimų vykdymo vieta, <...> jurisdikcijos [bylose, kylančiose iš sutarčių] taikymas <...> turi praktinių privalumų: vietos, kurioje yra asociacijos registruota buveinė, teismas paprastai geriausiai supranta asociacijos nuostatus, taisykles ir sprendimus, taip pat su ginčo kilimu susijusias aplinkybes“.

92. Šiuo atveju tiek, kiek prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad jis yra atitinkamos prievolės, dėl kurios reiškiamas ieškinys, įvykdymo vietos teismas, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punkto a–c papunkčius, ir manau, kad taip yra⁴⁶, jis turi jurisdikciją nagrinėti ginčą pagrindinėje byloje.

93. Kaip šiuo klausimu pažymi Italijos ir Lietuvos vyriausybės, šis teismas turi būti laikomas tokiu teismu, kuris gali geriausiai suprasti Dinano advokatūros įstatus, darbo tvarkos taisykles ir sprendimus, taip pat su ginčo kilimu susijusias aplinkybes. Kitaip tariant, pagrindinėje byloje galioja argumentas, susijęs su glaudžiu teismo ir bylos ryšiu, kuris pagrindžia specialiąją jurisdikciją, numatytą reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punkte.

94. Be to, kaip pažymi Italijos vyriausybė, toks sprendimas taip pat leidžia išvengti situacijos, kai advokatams, kurių gyvenamoji vieta gali būti skirtingose valstybėse narėse, skirti prašymai dėl mokėjimo ir klausimai dėl sprendimų, kuriais grindžiami šie prašymai, nagrinėjami skirtinguose teismuose⁴⁷. Kitaip tariant, mano siūlomas sprendimas taip pat atitinka tinkamo teisingumo administravimo tikslą.

44 Aišku, reikia pripažinti, kad reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punktą Teisingumo Teismas dažnai mini kaip šio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje nustatytos bendrosios taisyklės, kai jurisdikcija priskiriama atsakovo gyvenamosios vietos (buveinės) teismams, išimtį ir kad pirmoji nuostata, kaip išimtis, turi būti aiškinama siaurai (šiuo klausimu žr. 2018 m. rugsėjo 12 d. Sprendimą *Löber* (C-304/17, EU:C:2018:701, 17 ir 18 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija), vis dėlto manau, kad tai, kaip Teisingumo Teismas taikė minėto reglamento 7 straipsnio 1 punktą, parodo, kad sąvoka „bylos, kylančios iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, nėra aiškinama griežtai, ir tai, beje, Teisingumo Teismas patvirtino 2005 m. sausio 20 d. Sprendime *Engler* (C-27/02, EU:C:2005:33, 48 punktas), remdamasis konkrečiais sprendimais *Peters Bauunternehmung* ir *Powell Duffryn* (tuo pačiu klausimu žr. generalinės advokatės J. Kokott išvadą byloje *Kerr* (C-25/18, EU:C:2019:86, 51 punktas)).

45 1983 kovo 22 d. sprendimas (34/82, EU:C:1983:87, 14 punktas).

46 Reikia pažymėti, kad atsakymo į pateiktą klausimą nepakanka, kad būtų nustatyta, ar prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi jurisdikciją nagrinėti ginčą pagrindinėje byloje, atsižvelgiant į tai, kad, siekiant atsakyti į šį klausimą, taip pat reikia kelti klausimą, ar prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas yra prievolės, dėl kurios reiškiamas ieškinys, įvykdymo vietos teismas, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis Ia“ 7 straipsnio 1 punkto a–c papunkčius. Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nepateikė klausimo ar pastabų, todėl manau, kad tai rodo, jog jis laikosi nuomonės, kad jis yra ginčijamos prievolės vykdymo vietos teismas, kaip tai suprantama pagal minėto 7 straipsnio 1 punktą.

47 Šiuo klausimu žr. 1992 m. kovo 10 d. Sprendimą *Powell Duffryn* (C-214/89, EU:C:1992:115, 20 punktas).

V. Išvada

95. Atsižvelgdamas į visus išdėstytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Tribunal de première instance de Namur* (Belgija) pateiktą prejudicinį klausimą:

2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 7 straipsnio 1 punktą turi būti aiškinamas taip, kad ieškinys dėl prievolės sumokėti metines įmokas, iš esmės susidedančias iš draudimo įmokų ir nustatytas advokatūros, kuriai advokatai privalo priklausyti pagal nacionalinės teisės aktus, sprendimu, – tai turės patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, – turi būti laikomas patenkančiu į sąvoką „bylos, kylančios iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal minėtą straipsnį.